

NINA GÂNJ

N R
pe
PĂMÂNT

Cuprins

Prefață · 5	
Synopsis · 7	
I Înainte de a judeca, ascultă-mă · 11	
II Imposibilul fă-l posibil · 29	
III Fericirea neașteptată · 39	
IV Trista surpriză · 47	
V O nucă zdrobită · 61	
VI Viața e un răspuns, noi suntem întrebarea · 69	
VII O mamă pentru eternitate · 79	
VIII Tu ești primăvara mea · 89	
IX Am iubit, ne iubindu-mă · 99	
X Doi ani sunt puțini · 113	
XI Acasă · 125	
XII Aici, unde-mi este locul · 133	
XIII Iubirea este pentru toți · 141	
XIV Și totuși exist · 149	
XV Răsăritul unui vechi apus · 161	
XVI Dorul, cruntul dușman · 171	
XVII Socoteli necalculate · 181	
XVIII De ce? · 195	
XIX Soarele din umbră · 205	
XX Orgoliul de femeie rănită · 223	
XXI Schimbări · 233	
XXII Alegeri · 247	
XXIII Niciodată nu este prea târziu · 257	
XXIV Un nor pe pământ · 267	
Mulțumiri · 269	

La un moment dat, am început să mă întreb dacă eu sunt cea greșită sau doar cei din jurul meu țineau să îmi arate cât sunt de imperfecti. Simțeam că mă aflu într-o lume care nu-mi mai aparținea, și căreia, sincer, nici eu nu-i mai aparțineam. Simțeam cum încercam să ating o bulă care părea să se spargă doar la gândul unui contact, mă simțeam un nor pe pământ, care, deși era atât de pufos și de frumos, totodată era plin de furtuni și semne de întrebare.

Respiram un aer artificial, un aer de spital, un aer greu care-mi apăsa sufletul; un aer care de cele mai multe ori îți ia în loc să îți dea, un aer care nu este al tău, pe care nu îl vrei, dar care îți este indus.

Nu știu când au trecut cele patru luni de la accident, tot ce știu este că m-am trezit într-o dimineață pe un pat gol de spital, cu un televizor plin de țipete în el. O draperie pătată de niște ani bolnavi plini de regrete și o noptieră, dacă puteam numi așa acea bucată de lemn chinuită și îndesată într-un colț al salonului. Era toamnă, cred. Din ce am putut zări cu ochiul stâng, erau niște frunze care nu-și găseau locul în copacul rezemat de geamul camerei în care zăceam și se dădeau alintate de vântul

domol de afară. Nu îmi puteam ridica nicicum capul și nici forță nu aveam să îmi doresc asta, dar îmi imaginam toamna celorlalți ani, în care mă bucuram de tot ce îmi oferea natura. Îmi imaginam câte aveam de oferit acelei toamnei și un nod îmi apăsa sufletul, făcându-l să plângă cu lacrimi țepoase, reci și obosite.

Eu sunt Em, o femeie, și știu că nu ar mai trebui să adaug nimic atunci când spun că sunt o femeie, dar totuși sunt nevoită să o fac! Trebuie să o fac, pentru că de multe ori ceea ce nu se spune se interpretează greșit și ceea ce se vede se percepe a fi ca o etichetă de la H&M, care te deranjează când o simți pe piele, dar pe care uneori o lași acolo, să fie, ca să nu uiți mărimea. Când ești femeie, de multe ori emani o senzație de lejeritate, de imens și totodată de gol, așa cum este norul ce părea să mă urmărească oriunde mergeam.

I

Înainte de a judeca, ascultă-mă

Ca orice fată de vârsta mea, încercam să mă fac plăcută de toată lumea, știam să mă folosesc de acel *vino-ncoa'* care-i cucerea pe toți, dar de multe ori, deși am știut să mă impun în fața oamenilor mari sau care cel puțin se credeau mari, nu au lipsit și zilele în care mă simțeam singură. Eram înconjurată de atât de multe suflete, participam la multe activități, dar totuși eu mă simțeam abandonată, lucru pe care însă am evitat să îl arăt. Am avut parte de o adolescență senină, cu câteva episoade care din păcate nu lipsesc din viața niciunui tânăr: colegii atotștiutori, mințile alea sclipitoare care ar zdrobi pietre cu prostia lor și profesorii care veneau la liceu doar pentru a ne arăta că își schimbă permanent garderoba și că sunt buni primitori de cadouri când e cazul.

Când eram în clasa a XII-a, l-am întâlnit pe Andrei, cel care se presupunea că ar fi cel mai frumos băiat din liceu. Nu știu dacă dincolo de pereții liceului m-aș fi uitat la el, pentru că era genul: eu sunt *cool*, tu nici doi bani nu faci, însă l-am întâlnit probabil într-una din cele mai proaste zile din viața lui:

– Hei, ce faci?

– Te rog, lasă-mă. N-am chef de nimeni, și cu atât mai puțin... – *măsurându-mă din cap până-n picioare - ... de tine!*

– Ok, cum vrei. Doar voiam să văd dacă ești ok, pentru că nu te văd în apele tale.

– Ești cumva pe-o barcă și te clatină prea tare fața mea? Căci nu înțeleg, dar stai liniștită, că-ndată mă ridic și plec.

Se uita puțin ciudat la mine. Nu știa că, deși eram tocilară, eram și la fel de curajoasă și de insistentă. Probabil l-aș fi lăsat în pace, dar nu eram eu liniștită să îl las să se înece singur în gândurile alea atât de întunecate, care îi dădeau o altă nuanță feței și care-i furau sclipirea aia pe care o iubeau toate fetele, chiar și eu!

– Tu ești cea care are numele de băiat, nu?

– Da, eu sunt Em! Probabil asta este prima dată când ni se întâlnesc cuvintele și nu am apucat să mă prezint – *mi-a zâmbit acum; și eu mă simțeam de parcă eram o jucărie care își citea singură instrucțiunile, de fericire.*

– Interesant nume, probabil ești ceea ce nu ai fi vrut să fii!

– Mai exact? Insinuezi că aș fi vrut să fiu un băiat, dar m-am ales cu a fi o fată? Una mai dolofană, de exemplu?

– Nu am vrut să spun asta, dar dacă spui tu...

– Înainte de a judeca, ascultă-mă... eu chiar sunt foarte mulțumită de cine sunt și cum sunt. Faptul că mama a ales acest nume pentru mine nu mă face decât să fiu mulțumită și mai mult! Nu-i un nume atât de popular și-n inima cui intru, rămân pentru totdeauna. Totuși, mă poți alinta *Emma*, ca să-ți par mai feminină, dacă dorești.

– Mda, ce să-ți povestesc... Și ce ziceai că vrei de la mine?

– Oh, văd că-ți revin forțele de macho! Să zicem că de la tine nu vreau nimic în particular, doar că nu-mi place să văd lumea din jurul meu abătută.

– Puteai să nu mă vezi, să treci, ca toți de altfel, pe lângă.

– Află că eu nu sunt ca toți. Chiar numele meu ar trebui să-ți confirme asta încă o dată.

– Nu credeam că una ca tine, cu asemenea note și o purtarea atât de exemplară, ar putea să-mi vorbească în halul ăsta! Ce transformare...

– Nu-nțeleg ce anume te deranjează, Andrei, parcă așa te cheamă.

– Da, așa mă cheamă, însă prietenii îmi spun Dei.

– Nimic excepțional în asta, chiar nimic. Plus că nu mă prea interesa cum îți spun prietenii tăi, de vreme ce niciunul dintre ei nu este aici cu tine, ci doar o străină, deci... Andrei!

Știam că l-am lăsat fără cuvinte, și faptul că i-am accentuat că niciunul dintre prietenii lui nu era lângă el, ci prin curtea liceului, chicotindu-se cu fetele aranjate și slabe, l-a deranjat mult. De fapt, l-a chiar jenat, văzând că în momentele când avea nevoie de un tovarăș, lângă el se afla doar o colegă necunoscută, cu care se întâmplase să se întâlnească prima oară.

– Vrei totuși să mă lași în pace?

– Dacă e să o luăm așa, nu cred că-ți iau aerul sau arunc cu pietre în tine. Nu scutur nici măcar norii asupra ta, ci încerc să-ți aduc puțin din razele soarelui pe chip.

Și încă ceva, stau doar pe aceeași bancă pe care stai tu și, până la proba contrarie, acest loc aparține liceului și, ca tine, am tot dreptul să beneficiaz de el.

– Nu scap de tine ușor, din câte se pare. Mereu te ții de un om până-ți spune ce are?

– Ei, mereu... nu! „Întotdeauna” sună mai bine.

– Dacă-ți spun ce am, te dai bătută și pleci?!

– Am eu fața unei persoane care se dă bătută? În fine, dacă vrei să îmi povestești ce ai e ok, dacă nu, treaba ta!

– Doamne, ce fată...

– Andrei, nu te mai mira atât, că vei rămâne mirat toată viața. E ceva cu ce te pot ajuta?

– Vrei să mergi cu mine?

– Da, doar nu ai de gând să mă violezi!

– De ce voi, fetele, credeți că dacă un băiat vă propune să mergeți cu el sau să ieșiți undeva înseamnă că vă propune ceva indecent?

– Pentru că voi, băieții, aveți grijă să vă stricați singuri imaginea? Pentru că voi, băieții, aveți grijă să călcați în picioare visurile unei fete? Vrei să continui?

– Dar tu chiar ai mereu replica la tine?

– Nu mereu, întotdeauna, ți-am mai zis. Îmi place să fiu cu un pas în față, asta da.

– Atunci, hai!

Când m-a luat de mână, m-au trecut niște fiori pe care i-am simțit unul câte unul cum se transformau în mii de omizi. Până atunci nu cred că mă mai apucase vreun băiat de mână așa cum a făcut-o el, în afară de tata. Nu credeam că la anii mei aş putea să simt așa ceva, auzisem că doar prima dragoste te face să simți asta, și

eu încă nu iubisem pe nimeni, încă. Am mers cred vreo 5 străzi de la liceu și m-a dus la o casă atât de frumoasă, cu atât de multe flori pe alee și cu niște draperii care îți luau privirea doar admirându-le de la distanță. Nu mi-ar fi trecut prin cap nicio secundă ceea ce urma să îmi arate.

Când a deschis ușa din spatele casei a ieșit o bătrânică tare drăguță. Era bunica lui, femeia care l-a crescut de mic, de când l-a părăsit mama. Până să intru în acea casă, care părea desprinsă din povești, am crezut că este genul de persoană cu nasul pe sus, care nu știe decât să dea ordine și să își facă prieteni dintr-o anumită categorie socială.

– Sărut mâna, eu sunt Em!

– Copilă, dar ăsta este nume de băiat! Cum se face că o fată atât de drăguță ca tine poartă un nume atât de...?

– Păi, să știți că mă mândresc cu numele meu. Este unul ușor de reținut și credeți-mă, doamnă, acest nume îmi oferă o senzație de putere pe care nu o pot descrie.

– Las-o în pace, te rog, nu o asalta cu întrebările dumitale!

– Nu, te rog, las-o pe doamna! Nu mă deranjează deloc.

– Spui tu asta acum, pentru că nu știi cât de mult poate vorbi bunica mea.

– Cred că nu ai auzit-o pe mama, *am spus zâmbind*.

– Aricel, te superi dacă te rog să ne pregătești câte un ceai cât o duc pe Emma să cunoască puțin curtea și să se împrietenească și cu cățelul?

– Sigur că poți, am eu grijă ca prietena ta să se simtă ca acasă!

– Nu este prietena în sensul la care faci referire, este doar o colegă.

– Da, dragul meu, așa spunea și bunicul tău când m-a prezentat părinților săi drept o colegă.

– Hai, că mergem!. Dacă nu este deranjul prea mare, adu-ne ceaiurile și vreo câțiva biscuiți în foișor!

De la intrare m-a condus pe un hol foarte colorat și plin de fotografii. Mă gândeam că avem o pasiune în comun, iar acest lucru mă făcea să zâmbesc. De mică îmi imaginasem că locuiesc într-o asemenea casă, cu pereții atât de vii și plini de atâtea povești. Din câte puteam observa, casa fusese renovată de curând, pentru că erau foarte multe poze recente: de la festivitățile noastre de la liceu și chiar de la bal. Într-una dintre poze eram chiar eu, cu o rochiță care-mi ascundea imperfecțiunile și care mă făcea să par o copilă rătăcită printr-o haită de lupi. Din fericire, nu mă mai ținea de mână, astfel nu putea simți transpirația care îmi inundase trupul văzându-l acolo, rezemat de scara care ducea la etaj și privindu-mă. Îi puneam tot felul de întrebări, despre copilăria lui, despre casa în care locuia alături de tatăl, bunica și cățelul lui, și din când în când bunicul. La un moment dat, l-am văzut cum, dincolo de mândria sa de bărbat, încerca să ascundă o lacrimă și am înțeles că l-a deranjat ceva. S-a apropiat de mine și m-a luat de mână iar, ca și cum ar fi știut că sufletul meu îi cerea asta.

– Em, poate nu ar trebui să-ți spun asta, dar casa asta, locul ăsta, liceul nostru pentru mine urmează să fie trecut!

– Ce? Cum...?

– Tata a primit astăzi o scrisoare prin care i se comunica faptul că a fost avansat la muncă și că trebuie să ne mutăm la Roma, și eu nu vreau.

– Ce lucrează tatăl tău, dacă nu te deranjează întrebarea mea!?

– Tata este neurochirurg, și este unul dintre cei mai buni, dar din păcate este și unul care stă foarte puțin pe-acasă, de aceea bunica este mai mult și mamă, și tată.

– Dar nu-și poate găsi aici, la noi, într-un spital din București, un serviciu stabil?

– Emi, să fim serioși! Ce doctori mai rămân în țara unde până și aerul îți este calculat?

– Ei, nu mai dramatiza atât. Poate găsește ceva și nu mai plecați.

– Nu mai plecăm, eu și el, atât. Că pe bunici nu îi putem lua deocamdată.

– Și atunci de ce nu îl lași pe el să plece, să vadă cum este acolo, și apoi să vă mutați împreună?

– Pentru că mi-e frică să-l las să plece în altă țară! Știi, îmi spunea în timp ce-mi arăta ușa spre grădină, tata niciodată nu a adus acasă o altă femeie doar pentru a nu mă face să mă simt în plus sau uitat, și acum nu știu dacă aş suporta să îl văd cu o altă femeie, pentru că astfel aş pierde orice legătură cu el, chiar și cea pe care o avem telefonic.

– Deii, permite-mi. Un tată care își iubește copilul îl va iubi indiferent de țara în care se va afla sau de meseria pe care o va profesa.

– Știu, dar nu este vorba că nu mă va iubi. Am văzut la Claudiu cum s-au schimbat lucrurile de când tatăl lui

a cunoscut-o pe Carla, practic a uitat că mai are un copil și niște părinți care-l așteptau acasă.

– Nu poți spune asta. Nu există nimeni pe lumea asta care să fie în aceeași situație cu a ta sau care să fi trecut prin aceleași întâmplări, deci să nu mai generalizăm.

– Mi-e frică. Mi-e frică să plec de-aici și când mă voi întoarce să nu mai găsesc pe nimeni.

– Te referi la bunica ta? Că pe bunic nu l-am văzut.

– Da, la ea. Știu că nu-și va dori să plece de-aici, și să o las așa, mi se rupe sufletul. Bunicul... el este bolnav și e internat într-un azil. Vine acasă când „are liber”, cum spune el, pentru că bunica nu mai are putere să aibă grijă de el.

– Știi ceva? Du-te cu tatăl tău, vezi cum stau lucrurile acolo, poate o să-ți placă și o să te obișnuiești.

– Tu nu înțelegi că nu pot pleca fără mama mea? Fără cea care m-a crescut?

Într-adevăr, în afara școlii, acest băiat m-a surprins. Este genul de bărbat pe care mi l-am dorit întotdeauna, dar oare are dublă personalitate, sau doar încearcă să tapeze adevăratul lui suflet pentru a nu fi rănit? Din ce îmi povestise și cum o făcuse, părea foarte atent și foarte grijuliu, și cu siguranță nu ar fi spus tot ce mi-a spus mie unuia dintre prietenii săi, pentru că l-ar fi făcut de râs și l-ar fi luat drept un băiat slab, ceea ce nu era!

– Înțeleg, dar dacă simți că ai nevoie de tatăl tău, mergi cu el!

– Am nevoie de el, am pentru că știu că doar pe mine mă are și pentru mine s-a sacrificat mult.